

Motion till riksdagen

1988/89:Fi56

av Lars Werner m.fl. (vpk)

med anledning av prop. 1988/89:142 om fortsatt
valutareglering, m.m.

I propositionen konstateras — med hänvisning till vad som sades i årets finansplan — att utvecklingen har gjort valutaregleringen mindre effektiv. Man pekar på den fortgående internationaliseringen av näringslivet och de liberaliseringar av regleringen som gjorts.

Man nämner vidare att de återstående delarna av regleringen inte utgör något reellt skydd mot stora kapitalflöden eller något stöd för stabiliseringspolitik.

Dessa hänvisningar och motiveringar är ganska poänglösa, eftersom den genomlidna utvecklingen är ett resultat av en *medveten* politik från regeringens och socialdemokratiens sida. Statsmakten har helt enkelt kapitulert inför kapitalmakten och aktivt medverkat till att situationen är som den är. D.v.s. riksbanken har i dag rätt att när som helst genomföra en nära nog fullständig avreglering.

I bilaga 2 till propositionen görs en genomgång av den avreglering som skett sedan ett par år, och som nu av allt att döma kommer att fortsätta.

En fullständigt avreglerad valutapolitik gör det närmast omöjligt att föra en nationellt fristående och suveränt beslutad ekonomisk politik. Särskilt som man på flera viktiga områden (som det också erkänns i propositionen) har en strävan att jämställa reglerna med dem som kan komma att gälla inom EG. Påståendet att en bibehållen reglering skulle fjärma Sverige från den internationella utvecklingen är både kortsynt och närsynt.

För det första är vårt land redan starkt integrerat med den kapitalistiska industrivärlden med ett stort utlandsberoende och en stor export—import. Detta förhållande har växt fram under efterkrigstiden trots att valutaregleringar har funnits. En återblick visar hur snabbt internationaliseringen fortskridit, även fram till den punkt då avregleringarna inträdde, mycket på grund av att man vid den tiden hade en för lös tillämpning av valutaregleringen. Denna internationalisering är naturligtvis en del av det ekonomiska systemet och behöver självfallet inte hjälpas eller underlättas, utan borde tvärtom motverkas.

För det andra är inte "världen" bara EG. Det kan ifrågasättas om inte den ensidiga ekonomiska och tekniska bindningen till främst EG—OECD på sikt kommer att innebära ett problem.

Problemen med en försämrad bytesbalans till följd av de kraftigt ökande utlandsinvesteringarna förringas av dem som är anhängare till avregleringar till kapitalets fromma. Den långsiktiga dräneringen av produktionsresur-

ser som är en följd av dessa investeringar kan däremot inte avvisas på samma sätt. Frågan om en avreglering eller inte är en mera långsiktig strategisk fråga.

Att nu — som riksdagsmajoriteten i och för sig redan beslutat — slopa tillämpningen av valutaregleringen är som ovan sagts en kapitulationspolitik. De multinationella företagens krav om fria kapitalrörelser har som yttersta konsekvens en transnationalisering där kapitalet blir "hemlöst" och den nationella anknytningen obefintlig eller betydelselös.

Mot denna bakgrund bör riksdagen nu ändra sitt tidigare beslut om att fullfölja avregleringen av valutapolitiken och i stället från regeringen begära förslag om skärpningar i tillämpningen. Samtidigt är det nödvändigt att hos regeringen begära förslag om ett program för att motverka den transnationaliseringen — i första hand innebärande ett återtagande av de lättnader i valutaregleringen som skett under 80-talet, men även skärpningar.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen med ändring av sitt tidigare beslut med anledning av proposition 1988/89:100 beslutar återta lättnaderna i tillämpningen av valutaregleringen,
2. att riksdagen hos regeringen begär ett förslag om program för att motverka den snabba transnationaliseringen av ekonomin.

Stockholm den 24 april 1989

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

Margó Ingvardsson (vpk)

Berith Eriksson (vpk)

Bo Hammar (vpk)

Hans Petersson (vpk)